

Parlament d'Annabel Moreno a la presentació d'«Inquisició i Decadència»

Autor: Anabel Moreno

Data de publicació: 28-02-2020

Parlament de la Batllessa d'Arenys de Mar, Annabel Moreno, a la presentació del llibre «Inquisició i Decadència», celebrada a la Biblioteca Popular d'aquesta vila el passat 20 de desembre del 2019

Bon vespre a tothom. Gràcies per convidar-me, salutacions a tothom.

Poca cosa us puc dir d'en Jordi Bilbeny. És a casa, o espero que així s'hi senti. Des de ben jove va ser el que avui dia en diem un activista. Implicat en entitats centenàries, però també creant-ne de noves. Participant als mitjans de comunicació locals amb els seus articles i entrevistes. Al capdavant del MAPA, el Moviment Arenyenc per l'Autodeterminació. I va marxar a Arenys de Munt, i allà va ser un dels impulsors de la consulta per la independència: la primera.

Filòleg de formació, la seva vida el va portar fins a la figura d'En Colom. I inicia el que crec que podríem dir que és un gran projecte de la seva vida, potser el gran projecte: treballar per demostrar de quina forma Castella, primer, i Espanya fins ara, s'ha esforçat i s'esforça encara a l'actualitat per dominar el que avui en diem "el relat". Avui el relat ens arriba a través dels mitjans de comunicació, de les xarxes, també dels llibres. Però durant segles i segles, aquest relat s'ha transmès, exclusivament, de forma escrita en pocs llibres molt fàcilment controlables.

En el cas que ens afecta, això vol dir que el Poder s'esforça per explicar tot el que passa al nostre país de la manera que més l'interessa. I crec que no cal que digui que els catalans i catalanes no en sortim ben parats. Una dècada enrere ens hauria costat una mica més trobar exemples del que us dic, actuals, però ara mateix lamentablement no és així. Avui mateix: la sentència del Tribunal Superior de la Unió Europea diu que Oriol Junqueras no podia ser jutjat perquè tenia immunitat. Claríssim. Sense cap dubte. Doncs feu una repassada al que diu la premsa espanyola. Si només llegiu allò i no teniu coneixement de res més, us formareu l'opinió que l'Oriol ha d'estar-se encara molts més anys a la

presó. I us asseguro que la sentència no deixa lloc a dubte i avui ja hauria de ser a casa seva.

Sentim constantment que som a l'època de les fake news. De la postveritat. Però això ha existit tota la vida. La diferència és que ara tot es mou a una velocitat vertiginosa. En Jordi Bilbeny fa molts anys que ens parla de les fake news sense posar-hi aquest apel·latiu. Ell ens parla del paper dels censors. Dels inquisidors. Permeteu-me la simplificació: eren els encarregats de les fake news del moment.

El poder ha intentat tradicionalment controlar el discurs cultural i als creadors, ja que la cultura és motor de crítica, de canvi, de revolució. I és la cultura la que ens mou a configurar-nos com una societat democràtica i lliure. Des de la política treballem perquè això sigui així. Costa, però ho fem.

Fa gairebé dos anys, en aquesta mateixa taula, ja vaig tenir l'oportunitat de participar en la presentació d'un llibre d'en Jordi. En aquell moment vaig dir, i encara ho penso, que el que diu en Jordi Bilbeny et pot agradar o no agradar. T'ho pots creure o no. Però en qualsevol cas, no et pot deixar indiferent. Sobretot si tens un mínim de consciència crítica. D'interès humanístic.

El que segur que no podem fer, ni com a individus ni com a societat, és passar per alt o deixar com una rucada el fet que algú ens digui que el poderós ha fet tot el que estava a les seves mans per aconseguir el que vol. I si us costa acceptar-ho en termes de política nacional, feu l'esforç de pensar en el que us dic en qualsevol dels interessos de la vostra vida.

Només com a apunt: sóc dona i aquí en som unes quantes. Crec que un dels petits avenços que hem fet des del feminisme ens els últims anys és l'acceptació social que les dones hem estat invisibilitzades a la història. I per això ara ens esforcem a treure-les de l'oblit i reivindiquem aquelles dones que van ser importants en el seu moment.

Inquisició i Decadència. Amb aquest títol en Jordi Bilbeny ens presenta en gairebé 250 pàgines el paper dels censors i dels inquisidors a l'època que tota una generació hem conegut amb el nom de "Decadència".

Jo no tinc formació específica en llengua i literatura. Jo sóc advocada i ara faig d'alcaldesa. Per tant, quan vaig tenir entre les mans el llibre d'en Jordi i vaig llegir-hi "Decadència" em va venir al cap el que em van repetir durant tots els meus anys d'estudi. Quan estudiaves literatura catalana, entre l'Edat Mitjana i la Renaixença hi havia un període llarg i fosc: "la Decadència". No en sabíem massa res i teníem clar que no havien estat uns bons segles per a la cultura catalana. Segur que no sortia a l'examen, perquè poca cosa hi havia de destacable.

No us enganyaré. No he llegit sencer el llibre que avui presentem. Espero que les festes de Nadal que tenim a tocar em donin l'oportunitat de dedicar-m'hi. Però he pogut començar-lo. Si a nivell de país hem entès que aquells segles de Decadència en realitat no ho van ser ?i això ja no ho diu només en Jordi?, vol dir que com a país hem de ser capaços de Reconstruir, en aquest cas, el relat del Renaixement, el Barroc i la Il·lustració a casa nostra.

Com a alcaldessa republicana, m'esforço per construir un país en què dones i homes ens apoderem com a ciutadans crítics, lliures i compromesos. El republicanisme està directament vinculat a un ideal de ciutadania lliure, crítica, participativa, responsable i compromesa.

I no ens ha d'espantar el talent. No ens ha d'espantar adonar-nos que allò que sabíem i donàvem per fet no és definitiu. No cal anar segles enrere. En la lluita per la independència, el que era vàlid als anys 80 o 90, per exemple, potser avui ja no ho és. Perquè sabem més coses. Perquè hem canviat com a societat. Les tesis històriques d'en Jordi potser poden semblar excèntriques, però no podem donar per definitiu que el que va passar no va ser com en Jordi intenta demostrar. Si més no, no podem fer-ho per por al canvi.

El llibre d'en Jordi, una vegada més, ens condueix a canviar la ment, a despertar consciències. Ens condueix a la necessitat de la constant revisió del saber.

I acabo amb la mateixa frase que fa dos anys: recuperar el passat és fer un pas endavant per començar a guanyar el futur.

Gràcies.

Annabel Moreno
Batllessa d'Arenys de Mar